

Sygn. akt I C 3121/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Królikowski

Protokolant: Agata Chmielewska

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2024 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o ustalenie

1. oddała powództwo;
2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania.

sędzia Piotr Królikowski

Sygn. akt: I C 3121/20

UZASADNIENIE WYROKU

z 26 kwietnia 2024 r. (k. 127)

Pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie M. S. domagał się ustalenia, że wypowiedzenie umowy ubezpieczenia nr (...) dokonane w ramach wstąpienia wierzyciela w prawa powoda (jako dłużnika) było nieważne lub ewentualnie bezskuteczne a przedmiotowa umowa łączy strony postępowania tj. powoda i (...) S.A. oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. (pozew k. 3 – 14).

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że strony wiązała umowa ubezpieczenia na życie nr (...) – powód został poinformowany pismem z 8 listopada 2016 r., że na podstawie dokonanego zajęcia w postępowaniu komorniczym (...) na wniosek wierzyciela tj. (...) S.A. w W. rzeczona umowa została rozwiązana. Na skutek rozliczenia wykupu na rachunek komornika przelano kwotę 255.618,46 zł co spowodowało, że powód został pozbawiony świadczeń z tytułu osobowego ubezpieczenia na życie, na które gromadził środki od 1993 r. i które miały być wypłacane powodowi w ramach miesięcznych wypłat od ukończenia przez niego 55 r.ż. tj. od lutego 2019 r.

W ocenie powoda wierzyciel nie posiadał uprawnienia do składania oświadczeń woli prowadzących do skutecznego rozwiązania umowy ubezpieczenia – ich podstawą miał być art. 910² §1 k.p.c., jednakże wg jego stanowiska prawa z tej umowy są w istocie prawem osobistym. Z tego względu wierzyciel nie mógł wstąpić w prawa powoda i doprowadzić do rozwiązania umowy ubezpieczenia poprzez złożenie oświadczenia i wykupu polisy. Powód podnosił też, że art. 831 §1 pkt 5 k.p.c. w zw. z §1 rozporządzenia Ministrów Finansów i Sprawiedliwości z 04 lipca 1986 r. w sprawie określenia granic w jakich świadczenia z ubezpieczeń osobowych i odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych nie podlegają egzekucji sądowej w 3/4 tych świadczeń i odszkodowań. Z tego też względu zastosowanie ma art. 58 k.c. a dokonane przez wierzyciela rozwiązanie umowy ubezpieczenia i tzw. wykup polisy jest z mocy prawa nieważny. Powód podnosił, że posiada interes prawny w roszczeniu o ustalenie – przedmiotem żądania jest bowiem ustalenie faktu

prawotwórczego, bowiem w istocie zmierza ono do usunięcia stanu niepewności w rozumieniu art. 189 §1 k.p.c. na skutek wypowiedzenia dokonanego i konieczności ochrony prawnej powoda.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. (odpowiedź na pozew k. 40 – 107).

Pozwany zarzucał brak interesu prawnego w roszczeniu o ustalenie – skoro bowiem powód twierdzi, że pomiędzy stornami trwa umowa ubezpieczenia potwierdzona policą nr (...) to powód najpierw powinien ją wypowiedzieć i zażądać wypłaty wartości odstąpienia a w przypadku odmowy wnieść o zasądzenie przedmiotowej kwoty przez Sąd. Powód może także wystąpić z roszczeniem o zapłatę wprost przeciwko pozwanemu.

Ponadto żądanie powoda jest niezasadne bowiem w prawa powoda nigdy pozwany nie wstąpił – w tym zakresie działała (...) S.A. jako wierzyciel. Środki zgromadzone w ramach przedmiotowej umowy ubezpieczenia zostały zajęte na skutek działań Komornika i stanowiły prawo majątkowe powoda, gdyż zgodnie z treścią umowy ubezpieczenia powód mógł w dowolnej chwili rozwiązać umowę ubezpieczenia i wypłacić zgromadzone środki finansowe. Zgodnie z art. 910² §1 wierzyciel może wykonywać wszelkie uprawnienia majątkowe dłużnika wynikające z zajętego prawa, które są niezbędne do zaspokojenia wierzytelności. Zgodnie zaś z treścią art. 831 §1 pkt 5 k.p.c. nie podlegają egzekucji świadczenia z ubezpieczeń osobowych oraz odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych w granicach określonych rozporządzeniem Ministrów Finansów i Sprawiedliwości. Zatem ograniczenia egzekucyjne dotyczą wyłącznie kwot wypłacanych przez zakład ubezpieczeń w związku z wystąpieniem wypadku ubezpieczeniowego którego ryzyko zostało objęte ochroną. W przedmiotowym ubezpieczeniu objęto ochroną życie powoda i dożycie wieku określonego umową, zaś wypłata nastąpiła w związku z rozwiązaniem umowy, a nie wystąpieniem zdarzenia ubezpieczeniowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zawarł z (...) S.A. w W., poprzednikiem prawnym (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia nr (...) z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym na wypadek śmierci (na dożycie) wraz z umowami dodatkowymi – ubezpieczenia na wypadek śmierci na następstw nieszczęśliwych wypadków, która weszła w życie 11 lutego 1993 r. z obowiązywaniem do 11.02.2019 r. Powód zawarł także z pozwanym drugą umowę ubezpieczenia na życie i dożycie z UFK nr (...) która weszła w życie z dniem 07.12.2005 r. (szczegółowa umowa ubezpieczenia k. 11, 51, 58 – 59, 62v – 71, umowa (...) k. 57 – 57v, 61 – 62, OWU k. 97 – 105, KRS pozwanego k. 44 - 49).

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda P. Ś. prowadził egzekucję z wniosku (...) S.A. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy z 10.04.2015 r. sygn. akt XVI GC 805/14, pod sygnaturą (...) w toku którego zwrócił się do (...) S.A. o informację czy powód posiada polisy ubezpieczeniowe na życie, na co pozwany udzielił żądanej informacji korespondencją z 08 września 2016 r. (korespondencja komornicza oraz pozwanego k. 71v – 72). Z tego względu komornik skierował do pozwanego zawiadomienie z 15 września 2016 r. o zajęciu wierzytelności z umów nr (...), zaś (...) S.A. pismem z 25 września 2016 r. wypowiedział wskazane umowy ubezpieczenia i wniósł o wypłacenie wartości ich wykupu na rachunek bankowy komornika do wysokości zajętej kwoty wierzytelności. Na skutek stanowiska pozwanego, który podnosił, że do zaspokojenia roszczenia wierzyciela wystarczające jest rozwiązanie jedynie umowy (...), wierzyciel ograniczył ostatecznie swój wniosek i pismem z 25 października 2016 r. oświadczył o rozwiązaniu jedynie umowy (...). (korespondencja wraz z wnioskiem wierzyciela k. 73 – 82).

Zgodnie z informacją z 08 listopada 2016 r. polisa (...) została wykupiona z dniem 28 września 2016 r. - kwota do wypłaty zgromadzona na ww. polisie wynosiła (...) zł, z czego 255.618,40 zł zostało przekazane na rachunek bankowy komornika w związku z zajęciem w postępowaniu (...). Pozostała kwota (...) zł pozostała na rachunku polisy (korespondencja z (...) k. 12 – 14, 52 – 54, 82v – 84, potwierdzenie wypłaty k. 87v). Powód złożył skargę na działania Ubezpieczyciela, zarzucając naruszenie art. 910⁽²⁾ §1 k.p.c. oraz art. 831 §1 pkt 5 w zw. z §1 rozporządzenia Ministrów Finansów oraz Sprawiedliwości z dnia 04 lipca 1986 r. w sprawie określania granic w jaki świadczenia z ubezpieczeń osobowych i odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych nie podlegają egzekucji sądowej. Domagał się przy tym

cofnięcia wykupu – w odpowiedzi Pozwany wskazał, że roszczenie o wykup z polisy jest prawem majątkowym zaś przywoływane przez powoda ograniczenia z rozporządzenia Ministra Finansów i Sprawiedliwości nie dotyczą wykupu polisy, którą posiadał powód (skarga wraz z odpowiedzią k. 84v – 87).

Powód wniósł 17 listopada 2016 r. skargę na czynności komornika, zarzucając naruszenie art. 910² §1 k.p.c. oraz art. 831 §1 pkt 5 w zw. z §1 rozporządzenia Ministrów Finansów oraz Sprawiedliwości z dnia 04 lipca 1986 r. w sprawie określania granic w jaki świadczenia z ubezpieczeń osobowych i odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych nie podlegają egzekucji sądowej. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z 13 marca 2017 r. sygn. akt VI Co 90/17 oddalił skargę. (k. 187 – 193v akt komorniczych (...)).

Powód skierował zawiadanie do próby ugodowej przeciwko pozwanemu wnioskiem z 21 marca 2017 r. w sprawie o przywrócenie umowy ubezpieczenia na życie i uzupełnienie przez (...) S.A. polisy ubezpieczeniowej nr (...) wnioskodawcy o kwotę 255.618,40 zł, bezzasadnie wypłaconą komornikowi w postępowaniu o sygn. akt (...) oraz zarachowania na poczet tej polisy kwoty 52.193,32 zł - do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sygn. akt VI Co 780/17 (dokumenty z postępowania k. 88 – 96, 106- 107).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym załączonych do pozwu i odpowiedzi na pozew, jak również przedstawionych przez komornika sądowego P. Ś. z postępowania (...) z wniosku (...) S.A. złożonych w trybie art. 248 k.p.c. Ich rzetelności i autentyczności nie kwestionowały strony a i Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia im mocy dowodowej.

Pozwany zawnioskował o dopozwanie P. Ś. – komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, który prowadził postępowanie komornicze (...). Postanowieniem z 09 stycznia 2024 r. na rozprawie Sąd oddalił wniosek o dopozwanie (k. 120 znacznik 00:02:54). Prawidłowość działań komornika w toku postępowania egzekucyjnego pod kątem zarzutów sformułowanych w pozwie potwierdziło postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z 13 marca 2017 r. sygn. akt VI Co 90/17, pozwany nie wykazał także istnienia przesłanek dopozwania w rozumieniu art. 194 §1 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Roszczenie jako oczywiście bezzasadne podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny pomiędzy stronami. Spór dotyczył natomiast istnienia interesu prawnego po stronie powodowej w rozumieniu art. 189 k.p.c. a także zasadności twierdzeń powoda odnośnie do charakteru umowy ubezpieczenia na życie z UFK.

Powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są łącznie dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz istnienie określonego stosunku prawnego lub prawa. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27.6.2001 r., II CKN 898/00). Obie te przesłanki musi wykazać powód (zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c.) i muszą być spełnione w czasie zamknięcia rozprawy przez sąd, z uwagi na treść art. 316 § 1 k.p.c., chyba że powód domaga się ustalenia istnienia prawa w określonej wcześniejszej chwili (zob. też np. wyrok Sądu Najwyższego: z 16.2.2012 r., III CSK 201/11, OSNC-ZD 2013, Nr C, poz. 50; z 4.4.2014 r., II CSK 403/13, OSNC-ZD 2015, Nr C, poz. 34; z 14.1.2015 r., I CSK 1057/14).

W przedmiotowym postępowaniu powód nie wykazał żadnej z ww. przesłanek. Przyjmuje się jednolicie, że interes prawny istnieje wówczas, gdy zachodzi niepewność stanu prawnego lub prawa, powodująca potrzebę ochrony prawnej. Może być on rozumiany jako potrzeba prawna, wynikająca z określonej sytuacji prawnej w przypadku, gdy powstała sytuacja grożąca naruszeniem prawa przysługującego uprawnionemu, bądź też powstała wątpliwość co do jego istnienia i nie należy go ponadto utożsamiać z interesem jedynie ekonomicznym. Interes prawny jest

kategorią obiektywną, zatem pod jego pojęciem należy w procesie rozumieć potrzebę uzyskania wyroku odpowiedniej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem określonej sfery prawnej. Musi to być jednak potrzeba obiektywna w świetle obowiązujących przepisów, tj. rzeczywiście istniejąca i uzasadniona potrzeba udzielenia ochrony prawnej w wyniku ustalenia istnienia (nieistnienia) prawa lub stosunku prawnego, a nie tylko wynikająca z subiektywnego zapatrywania strony, które nie decyduje o prawnym charakterze interesu. Interes prawny wyraża się wówczas w usunięciu stanu niepewności. Nie może to być interes tylko hipotetyczny, subiektywnie pojmowany przez powoda. Wskazuje się także na to, że potrzeba ochrony prawnej pozostaje zdeterminowana niekiedy również określoną sytuacją prawną, w jakiej znajduje się powód zmierzający do jej prawnego wyjaśnienia.

Interes prawny określony w art. 189 k.c. zwykle nie zachodzi, gdy powód może uzyskać ochronę prawną w inny sposób, tj. w drodze innego (dalej idącego) powództwa, w szczególności powództwa o zasądzenie świadczenia (zob. np. uchwała Sądu Najwyższego (7) z 30.12.1968 r., III CZP 103/68, OSNCP 1969, Nr 5, poz. 85).

W niniejszym postępowaniu powód nie wykazał istnienia interesu prawnego w opisanym powyżej kształcie, jedynie interes faktyczny. Należy wskazać, za przywołanym powyżej orzecznictwem, że powodowi nie przysługuje roszczenie w ramach art. 189 k.p.c. w sytuacji, gdy ma możliwość wystąpienia z żądaniem zapłaty. Podkreślić wypadnie, iż przedmiotowa umowa miała obowiązywać do 11 lutego 2019 r., niezależnie więc od działań podjętych przez pozwanego na wniosek wierzyciela w dacie wniesienia pozwu miała już nie obowiązywać, tym samym nie sposób przyjąć że roszczenie o stwierdzenie nieważności czy bezskuteczności jej wypowiedzenia jest konieczne, skoro powód mógł od razu wystąpić z pozwem o zapłatę świadczenia należnego mu po wygaśnięciu umowy. Odmienna sytuacja byłaby gdyby umowa miała nadal trwać, ale powód nie wykazał by przedłużono czasokres ubezpieczenia poza 11 lutego 2019 r. Pozwany zasadnie więc podnosił, że interes powoda ma wyłącznie charakter faktyczny, a sprowadza się on do odzyskania kwot wyegzekwowanych z umowy ubezpieczenia nr (...). Powód przy tym ignoruje całkowicie fakt, że przyczyną egzekucji prowadzonej z umowy jest prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 10 kwietnia 200115 r. XVI GC 805/14 a co za tym idzie – okoliczność, iż był on dłużnikiem (...) S.A. w W.. Fakt zaś, że powód ulokował posiadany przez siebie majątek w polisolokacie zawartej z (...) miał mu zapewnić bezpieczeństwo gromadzonych kwot i uniknięcie egzekucji.

Dalej wypadnie wskazać, że powód konsekwentnie odrzuca prawidłowe stanowisko prezentowane przez pozwanego a także potwierdzone postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z 13 marca 2017 r. odnośnie do charakteru majątkowego umowy ubezpieczenia na życie z UFK oraz braku naruszenia w toku postępowania egzekucyjnego przepisów art. 831 §1 pkt 5 k.p.c. oraz art. 910² §1 k.p.c.

Powód prawidłowo przywoływał treść przepisu art. 831 §1 pkt 5 k.p.c., w myśl którego nie podlegają egzekucji świadczenia z ubezpieczeń osobowych w granicach określonych w rozporządzeniu Ministra Finansów i Sprawiedliwości z 04 lipca 1986 r. Jednakże nieprawidłowo zakwalifikował on umowę ubezpieczenia, która łączyła go z pozwanym (...) a także zaistnienie przesłanek określonych w rozporządzeniu w ustalonym stanie faktycznym.

Do charakteru prawnego umów ubezpieczenia z UFK odnosił się w decyzji KNF z 15.7.2021 r. „Komunikat dotyczący wydania decyzji w przedmiocie zakazów wprowadzania do obrotu, dystrybucji i sprzedaży ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych – umów ubezpieczenia na życie, jeżeli są związane z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (interwencja produktowa)” (Dz.Urz. KNF z 2021 r. poz. 16). Stwierdzono w niej m.in., że „umowa ubezpieczenia z UFK jest specyficzną odmianą umowy ubezpieczenia, łączącą funkcję ochronną (charakterystyczną dla tradycyjnie pojmowanego ubezpieczenia) z funkcją oszczędnościowo-inwestycyjną (w tym zakresie posiada cechy umowy powierniczej – o inwestowanie powierzonych środków). W ramach tej umowy, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się, co do zasady, do wypłaty świadczenia w postaci sumy ubezpieczenia lub innego świadczenia, w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku oraz do lokowania pochodzących ze składek aktywów zgromadzonych w UFK na ryzyko klienta, zaś klient zobowiązuje się do zapłaty składki ubezpieczeniowej. Jednakże należy zwrócić uwagę, iż w umowach ubezpieczenia z UFK występujących w Polsce funkcja ochronna ma nierzadko charakter symboliczny, a dominującą rolę spełnia funkcja inwestycyjna. Jednocześnie podkreślić należy, iż przepisy prawa nie wprowadzają żadnych wymogów co do relacji pomiędzy sumą ubezpieczenia a kwotą pochodzącą ze składek ubezpieczeniowych

lokowaną w UFK, czy też co do alokacji składek pomiędzy część ochronną a część inwestycyjną umowy ubezpieczenia z UFK – powyższe aspekty podlegają kształtowaniu, w ramach swobody kontraktowej”. Należy także wziąć pod uwagę fakt iż Wypowiedź Sądu Najwyższego w wyroku 22 listopada 2017 r. o sygn. IV CSK 61/17

W kontekście umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2017 r. o sygn. IV CSK 61/17, w którym stwierdził że umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym „genetycznie” oparte zostały na konstrukcji umowy ubezpieczenia, przewidując – obok elementu zarządzania przez ubezpieczyciela kapitałem ubezpieczającego – także typowe elementy wskazane w art. 805 k.c. jako essentialia negotii tej umowy. Ujmując rzecz w pewnym uproszczeniu, z konstrukcyjnego punktu widzenia umowy tego typu stanowią umowę ubezpieczenia „wzbożoną” o element inwestycyjny – polegający na zarządzaniu przez ubezpieczyciela środkami wpłaconymi w ramach składek w celu wypracowania zysku dla ubezpieczającego. Celem umowy ubezpieczenia jest transfer skutków majątkowych wystąpienia lub niewystąpienia określonego zdarzenia. Świadczenie ubezpieczyciela polega na zapewnieniu ochrony przed skutkami wystąpienia lub niewystąpienia zdarzenia. Ubezpieczyciel przyjmuje ryzyko określonego zdarzenia, a ubezpieczający płaci ubezpieczycielowi za przyjęcie tego ryzyka.

Analiza treści umowy oraz OWU prowadzi do wniosku, że powód zawarł umowę o charakterze majątkowym przynajmniej w zakresie świadczenia wykupu, a nie jak wskazywał w pozwie „ubezpieczenie osobowe” – nie zmienia tego faktu formalna nazwa ubezpieczenia jako „na życie i dożycie”, bowiem to treść stosunku prawnego decyduje o jego kwalifikacji. Z samego nawet tytułu OWU wynika, iż zawarta umowa ubezpieczenia nie ma charakteru osobowego - są to ogólne warunki ubezpieczenia „indywidualne ubezpieczenie mieszane na życie i dożycie” (OWU k. 97). Analiza treści pkt 14 i 19 OWU prowadzi do wniosku, że realnie poprzednik pozwanego nie ponosił żadnego ryzyka ubezpieczeniowego, związanego ze śmiercią powoda, które wyrażało by się w obowiązku zapłaty świadczenia przewyższającego opłaconą przez ubezpieczającego składkę – w przypadku wystąpienia wypadku ubezpieczeniowego. Ubezpieczyciel wypłacał powodowi kapitał wraz z odsetkami oraz zysk z inwestycji, który mógł zostać skonsumowany lub przeznaczony na powiększenie przyszłych wypłat. Suma polisy w tej części wynosiła 200.000 zł i była to kwota przeważająca i podstawowa w ramach zawartej umowy. Umowa została zawarta przez powoda na okres 11.02.1993 – 11.02.2019 ze składką roczną w wysokości 16.238,72 zł co przez okres od lutego 1993 r. do sierpnia 2016 r. daje kwotę 398.63,19 złotych jako suma wpłat składek powoda. Tymczasem wg stanu na datę wykupu wartość polisy wraz z dodatkami wyniosła 307.811,78 zł – zatem jest niższa od sumy wpłat dokonanych w ciągu 23,5 lat. Istotą zaś ochrony ubezpieczeniowej jest to, że w razie zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego, wypłacone świadczenie jest wyższe od składki pobranej od ubezpieczającego. Na tym bowiem polega istota ochrony ubezpieczeniowej. W sposób zatem ewidentny nie mamy do czynienia z ubezpieczeniem osobowym w rozumieniu art. 805 k.c. Podkreślić wypadnie, że umowa przewidywała trzy rodzaje świadczeń, w wypadku dożycia ubezpieczonego, jego śmierci oraz tzw. wykup w razie przedterminowego rozwiązania umowy. Zrealizowanie prawa wykupu niewątpliwie zależało tylko od woli ubezpieczonego, miało więc charakter wyłącznie majątkowy i to konkretne prawo zrealizował wierzyciel – do czego miał pełne prawo – okoliczność iż miało to wpływ na wygaśnięcie uprawnień o wypłatę świadczenia ubezpieczeniowego na wypadek dożycia lub śmierci nie zmienia oceny charakteru świadczenia zrealizowanego przez wierzyciela jako świadczenia wyłącznie majątkowego.

W ocenie Sądu bez znaczenia jest okoliczność czy zaszły przesłanki wynikające z art. 831 §1 pkt 5 k.p.c., bowiem jak wskazywał pozwany wypłata środków zajętych przez komornika nie nastąpiła na skutek powstania zdarzenia ubezpieczeniowego, a ze względu na wypowiedzenie umowy dokonane przez wierzyciela tj. (...) S.A. w toku postępowania egzekucyjnego. Prawdłowo także, biorąc pod uwagę majątkowy charakter umowy ubezpieczenia nr (...) zastosowanie znalazł art. 910² §1 k.p.c. Sąd Okręgowy w składzie niniejszym podziela przy tym rozważania poczynione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia VI Co 90/17, uznając powielanie ich w niniejszych rozważaniach za niecelowe. Kwestia ta była przedmiotem kontroli Sądu i brak jest jakichkolwiek podstaw do podważania jej wyników w niniejszym postępowaniu.

Z tych względów Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że powód nie nieważności ewentualnie bezskuteczności wypowiedzenia umowy przez (...) S.A., o którego ustalenie wnosił. Umowa została wypowiedziana w sposób prawidłowy i skuteczny.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji w punkcie 1.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. wobec faktu, że powód uzyskał częściowe zwolnienie od kosztów procesu postanowieniem z 12 stycznia 2021 r. i brak jest przesłanek do uznania, aby jego sytuacja finansowa uległa od tego momentu poprawie. Ponadto powód pozostawał w subiektywnym ale silnym przekonaniu o zasadności swojego powództwa – świadczą o tym także czynności podejmowane poza niniejszym procesem a wynikające z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach w tym zawezwanie do próby ugodowej, treść skargi na czynności komornika. Z tych względów Sąd Okręgowy doszedł do wniosku iż należy wobec powoda zastosować dobrodziejstwo wynikające z art. 102 k.p.c. w związku z czym postanowił jak w sentencji iw punkcie 2.

Sędzia Piotr Królikowski